

زنان ما را چه می‌شود؟!

پیامبر(ص) چقدر به «ابن جبیر» تأکید کرد که تنگه را رها نکند؟! «چه ما شکست بخوریم و چه پیروز شویم»^۱. تنگه «عینین» وسط کوه «احد» قرار داشت. سپاه اسلام که رو در رو با کفار می‌جنگید، باید از پشت سر مطمئن می‌بود، مبادا کفار کوه را دور بزنند و از دره قیچی کنند. ندای پیروزی که بلند شد، همین مسلمانان نگهبان تنگه، سفارش رسول خدا(ص) را رها کردند و برای جمع کردن غنیمت به میدان شتافتند. سپاه ۷۰۰ نفری اسلام قیچی شد و ۷۴ نفر به شهادت رسیدند؛ یک‌دهم سپاه اسلام، یعنی ۱۰٪ تلفات!

امروز ما هم قیچی شده ایم. سپاه اسلام در جنگ نرم، اسیر غفلت نگهبانان پشت سر شده است. جامعه از زحمت‌کشان خود قدردانی می‌نماید و آنان را ارج می‌نهد. زنان ما احساس غبن و شکست کرده، به طمع غنیمت، خانه‌ها را رها کرده‌اند. چه شده است که امروز هر بانویی تمنای «هویت اجتماعی» می‌کند و برای دستیابی به آن هر سدی را می‌شکند. امروز مردان ما در جنگ نرم قیچی شده‌اند، برای این‌که زنان پشت‌شان را خالی کرده‌اند.

از هر موفقیتی که دلش را بپرسی، اگر صادق باشد و دورغ نپزدازد، نمی‌تواند تربیت دوران کودکی خود را پنهان نماید. زن و مرد هم ندارد، همه امروز خود را مدیون پرورش دیروز در خانه هستیم. اگر کسی مدعی تلاش خود هم باشد، نمی‌تواند پنهان نماید که «تلاشگری» را از مادر آموخته، وقتی که هنوز الف را از باء نمی‌توانسته تشخیص دهد و دست راست را از چپ نمی‌شناخته. «کودک در ۵ و ۶ سالگی، نسخه کوچکی از جوانی است که بعدها خواهد شد»^۲.

چهره‌های ماندگار را پاداش می‌دهند، رسانه‌ها بزرگان علم و ادب و هنر را ارج می‌نهند، بازیگران و بازیکنان، عرصه‌های ورزش و هنر، همه و همه غنائمی است که تا مدتی پیش در قبضه مردان بیشتر بوده و امروز زنان را به هوس انداخته. غنیمت‌هایی که زنان را به خود جذب کرده است. امروز هر دختر و بانویی را که می‌پرسی، در تکاپوی تکسب چنین غنیمت‌هایی است، دیگر حتی زاد و ولد را هم به تأخیر می‌اندازند، بلکه اکتسابی درخور از اجر و قُرب اجتماعی، اگر نه بیشتر از مردان، که در حد آنان، فراهم‌شان شود.

یک چیز را اما هر دو گروه فراموش کرده‌اند؛ نگهبانان تنگه احد و زنانی که خانه را برای غنائم اجتماعی ترک کرده‌اند: حکم شرعی غنیمت در اسلام را. «هنگامی که غنیمت به دست آمد، تکلیف این است به مقداری که امام معصوم صلاح می‌داند به مصرف معینی برسد جدا نمایند، سپس یک‌پنجم از بقیه را خمس دهند و باقی را بین تمام کسانی که در جنگ شرکت داشته‌اند تقسیم نمایند»^۳. «رسول خدا غنیمت‌های جنگی را در همان میدان جنگ تقسیم می‌کرد. در جنگ خیبر بعد از انجام جنگ، دستور داد تا غنیمت‌ها را در همان جا گرد آورده و تقسیم کنند»^۴. آری شگفت‌آور است. اگر نگهبانان تنگه بر جای خود استوار می‌ماندند، هیچ غنیمتی را از دست نمی‌دادند، زیرا پس از پایان، رسول خدا(ص) چونان غنائم سایر جنگ‌ها، بر اساس عدالت و مساوات تقسیم می‌نمود.

اگر مردان مدارج اجتماعی را دریافت می‌کنند و تشویق‌ها و مدال‌ها را می‌ربایند، غنائمی نیست که برای خود برداشته باشند. این عزت همسران و مادران است. همه با هم در این موفقیت شریکند. «این که ما مثلاً در زبان فارسی جمعیت را می‌گوییم مردم؛ از مرد می‌گیریم، نمی‌گوئیم زُم؛ این نشانه این نیست که غلبه فرهنگ مردانه آن را به وجود آورده؛ این عوامل دیگری دارد. در داخل خانواده، مرد نمای بیرونی است و زن نمای داخلی. اندکی ذوقی تر: مرد

پوست بادام است، زن مغز بادام»^۵. اگر خانواده «سلول» جامعه است، هر مدال افتخاری در اجتماع، متوجه خانواده خواهد بود. موفقیت‌های مردان جامعه نیز به خودشان منتسب نیست، از آن خانواده است.

ما امروز در جنگ نرم قیچی شده‌ایم و زنان جامعه ما برای کسب غنائمی که تصور می‌کنند فقط مردها از آن بهره‌مندند، خانه‌ها را فوج فوج رها می‌کنند، از سد کنکور می‌گذرند و پس از دانشگاه، بازار کار را پُر می‌نمایند، با غفلت از این نکته که: «اگر مادری بچه را در خانه تربیت نکرد، هیچ کس دیگر نمی‌تواند این کار را بکند؛ نه پدرش و نه به طریق اولی دیگران. اما آن شغل بیرون، ده نفر دیگر آنجا ایستاده اند و آن کار را انجام خواهند داد. اولویت با کاری است که بدیل ندارد؛ تعیین با این است»^۶.

اگر جامعه را آحاد می‌سازند، و شخصیت افراد در کودکی شکل می‌گیرد، آیا می‌توانیم بگوییم منشأ وضعیت بد فرهنگی امروز جامعه ما «بانوان» هستند؟! «مادرانی» که باید باشند، ولی نیستند!

۱. محمد مهدی توکلی، محمد پیامبر خداوند

۲. اکرم حسین‌زاده، مراحل تربیت کودک، ماهنامه طوبی، اسفند ۱۳۸۴

۳. جمعی از نویسندگان، اصطلاحات نظامی در فقه اسلامی

۴. علی کرجی، سیره پیامبر در بیت‌المال، ماهنامه کوثر، بهار ۱۳۸۰

۵ و ۶. مقام معظم رهبری، نشست اندیشه‌های راهبردی، دی ۱۳۹۰ [با اندکی تلخیص]

